

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

Men lige så vigtigt er det naturligvis, om den mistanke, som dannede grundlaget for drabet, har vist sig at være begrundet, således som man må forstå det af ministeriets skrivelse. En virkelig undersøgelse er hverken foretaget ved det almindelige politi eller det særlige politi med tilknytning til modstandsbevægelsen for at få dette klarlagt. Hvad er det, man har ment at kunne lade sig nøje med? De udtalelser, der er afgivet i sagen af det lokale politi i 1945 og 1949, er holdt i vage vendinger. Det siges, at den afdøde efter eget udsagn var knyttet til det tyske sikkerhedspoliti, men det nævnes ikke, overfor hvem han har oplyst det, og der bruges udtryk som, at „det rygtevis forlød“ og at „man mente“. I disse akter er der således intet bevis for, at den likviderede har været stikker.

Når ministeriet ikke har ment det fornødent at foretage undersøgelser eller afhøringer i denne sag, er det, fordi man finder oplysningerne i en anden sag tilstrækkelige. Den anden sag drejer sig om en kvinde, i hvis hjem der hyppigt kom tyske soldater sammen med pigebørn. Kvinden var mistænkt for angiveri i forskellige tilfælde, herunder også det tilfælde, det her drejer sig om, men hendes sag bliver sluttet uden tiltale på grund af bevisets stilling. Det væsentligste vidnesbyrd imod den likviderede er kommet fra denne kvinde, der, som det fremgår af sagen, måtte være interesseret i at få mistanken for det pågældende stikkeri ledet bort fra sig. Der var iøvrigt uoverensstemmende udsagn fra hende og en anden kvinde, der hævder at have overværet, at den likviderede overfor den arresterede kvinde omtalte visse personers illegale arbejde. Uoverensstemmelserne drejede sig i første række om, hvorvidt det var den arresterede kvinde eller den likviderede, der satte sig i forbindelse med det tyske politi. Den anden kvinde opgav dog at fastholde sin første forklaring og endte med, at det „vist retteligt“ var den likviderede, der henvendte sig til tyskerne.

De forskellige forklaringer gør et lidet troværdigt indtryk. De interesserede parter vil jo forholdsvis let kunne enes om, at det er den afdøde, som har skylden, men dermed er ikke sagt, at jeg, efter hvad der er fremkommet af sagen, finder det utænke-

ligt, at den afdøde har været stikker. Det, jeg vender mig imod, er, at sagen, når den ligger, som den gør, som tidligere nævnt ikke bliver undersøgt til bunds. Det synes, som om ministeriets vigtigste formål er såvidt muligt at undgå videre undersøgelser. Hvis der var blevet foretaget særlige undersøgelser i denne sag, ville de have været foretaget af de specielle politifolk, der har tilknytning til modstandsbevægelsen. Det finder jeg meget uheldigt og beder derfor den nye justitsminister tage de henvendelser, som pårørende har foretaget, op til ny undersøgelse og anvende statens normale retsforfølgning.

Samtidig beder jeg om at få oplyst indholdet af de aftaler, der måtte være truffet med modstandsbevægelsen om retsforfølgning i disse sager. Der synes i offentligheden at råde den opfattelse, at man er bundet til ikke at gå virkelig til bunds. Sådan kan det ikke være. Jeg går ud fra, at disse aftaler kun går ud på at dække den, der efter ordre fra modstandsbevægelsens kompetente organer udførte en likvidering, og en sådan fremgangsmåde finder jeg rimelig. Som det fremgår af, hvad jeg har sagt, er det ikke den organiserede modstandsbevægelses handlinger under krigen, jeg udtaler mig om, men den måde, hvorpå de her omtalte sager efter krigen er blevet behandlet, først af ministeriet for særlige anliggender og senere af justitsministeriet. Det vesteuropæiske retsbegreb kræver, at også personer, der har gjort sig skyldige i lovstridige handlinger, behandles fair og rimeligt. Vilkaarlighed fra statens organer må ikke tolereres; den nedbryder retsbevidstheden hos borgerne og dermed respekten for landets love.

Justitsministeren (Steincke): Som det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp vil vide, var det mig selv, der oprindeligt rejste det spørgsmål for et par år siden i det høje landsting, om det ikke var muligt uden på anden måde at volde fortræd at yde en art oprejsning i de tilfælde, hvor der var sket en fejltagelse ved en af modstandsbevægelsen foranstaltet eller godkendt likvidering, således at de efterlevende, forældre eller søskende, ikke i de tilfælde skulle lide under, at en nær slægtning i de kredse, hvori de færdedes, gik for at have været angiver, stikker eller lignende. Jeg går ligeledes